

Kázání Vladimíra Zikmunda

Základ kázání: Matouš 16,15-18

Milí přátelé,

Petrovo vyznání u Césareje Filipovy „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“ je jedním z vrcholů Matoušova evangelia. Bez nadsázky můžeme říct, že je základním vyznáním všech křesťanů. Vždyť tato Ježíšova otázka: „A za koho mne považujete vy?“ od té doby, kdy ji Ježíš položil svým učedníkům, neustále vyzývá k odpovědi jeho další a další následovníky.

I my můžeme všichni společně na tuto otázku odpovědět „Ježíši, ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého“. Můžeme se ale také každý sám nejdřív podívat na sebe a svou víru. Zamyslet se nad tím, co to vlastně pro mne znamená být křesťanem? Co to je, co nás spojuje a zároveň odlišuje od ostatního světa? Jak pevnou jsme skálou, na které stojí církev?

Když přemýšlíme o tom, co nás dělá křesťany, co nás přivádí do společenství sborů, mohou se nám vybavit různé osudy. Někdo se narodil věřícím rodičům a ve sboru již zůstal. Někoho do sboru přivedl jeho známý nebo nějaký sborový program otevřený veřejnosti. Jiného zase oslovila zajímavá knížka nebo film. Někdo prostě hledal smysl života jinde, než mu nabízelo jeho okolí. O další osudy se již často postarali lidé ve sboru. Někoho vtáhli mezi sebe, jiného zase odradili. I to se stává.

Ale cítím, že by taková odpověď asi v církevním kvízu neobstála. I ta největší otevřenost vůči novým příchozím, nejatraktivnější programy pro členy sboru i veřejnost, nejprospěšnější diakonické aktivity z nás ještě křesťany neudělají. Sami asi budete souhlasit, že to je málo.

Přečtený text nám ukazuje, že tomu, stát se křesťanem, předchází rozpoznání, kým je pro nás Ježíš. To je teprve to, co z různých hledačů, sympatizantů či od dětství praktikujících členů

církvě dělá skutečné křesťany, kristovce, Kristovy následovníky. Teprve to spojuje lidi nejrůznějšího věku, původu, povolání spolu navzájem, ale i s generacemi věřících křesťanů před námi a po nás.

Může nás tížit pocit, že to s tou naší vírou nemusí být tak úplně nejpříkladnější. Necítíme se být zrovna pevní jako žula. Zabýváme se vůbec někdy tím, kým je pro nás Ježíš? Nevytváříme si sami poněkud zjednodušený, líbivý obrázek Ježíše, tak trochu jako někoho mezi milosrdným Samařanem a hippies? Málokoho totiž takový obrázek Ježíše uráží.

Odhlédneme-li od jeho těžko napodobitelných zázraků, tak uzdravování, solidarita s lidmi na okraji společnosti, ale i jeho zdravá neposlušnost vůči církevním autoritám může být docela lákavá výzva pro mnohé lidi z církve i mimo ni. Alespoň nějak pomoci potřebným a vyloučeným ze společnosti, lidem bez domova. Nemocným a osamělým. Dnes se k tomu přidávají ještě výzvy k ochraně životního prostředí kolem nás.

To je všechno potřebné a dobré. Má to ale jeden háček. A na ten si naběhl i Petr. Ježíšovo působení nemělo za svůj hlavní cíl samotnou diakonickou nebo humanitární pomoc. Demonstraci lásky k bližnímu. Ani tu neposlušnost. Jeho působení bylo v první řadě cíleno k tomu, abychom v něm rozpoznali Boha a jeho zájem o nás, navzdory našemu chápání a navzdory našim představám o něm.

A tento Boží zájem o člověka šel tak daleko, že tomu Petr ani nemohl uvěřit, a je to obtížně pochopitelné i nám dnes. Petrovi se nechtělo věřit, že Ježíše čeká těžká a bolestivá cesta, i když vede ke konečnému vítězství nad smrtí. Přesto ho vyznal jako Syna Boha živého.

My z evangelií víme, jak to s Ježíšem dopadlo. Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a sedí po pravici Boha Otce všemohoucího. A stejně je nám to málo. Váháme. Nechce se nám tak úplně do všech důsledků přijmout roli jeho následovníků na takové cestě. Možná právě proto, že tato cesta nepatří mezi ty

nejpohodlnější, s vnějším zabezpečením životních potřeb a s garantovaným úspěchem v životě.

Přesto se k našemu vyznání neustále vracíme. Vyznáváme, váháme, věříme, pochybujeme. Jako na houpačce. To je náš boj víry, který ale nevzdáváme.

Proto budme vděčni za společenství svého sboru, za společenství církve, kde můžeme nabírat stále novou sílu a motivaci k našemu novému vyznávání.

Vyznání „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ nás na jednu stranu zavazuje vyjít v Ježíšových stopách tam, kde je nás potřeba. A tak nás posílá do služby, a my jdeme do toho i s tím, že to bude někdy na úkor našeho pohodlí.

Toto vyznání nás ale také osvobozuje. Vždyť nejde o nás. Naším úkolem není zastupovat Boha na zemi, vystupovat jako lidi bez poskvrny, vydávat se za jedinou pravou církev, jedinou nositelku té správné morálky a záchrany světa. A přitom mít deprese z toho, že se nám to nedaří. Že to neumíme. Že nás ubývá.

Spolehněme se jen na to, co vyznáváme. Bůh je živý a v Kristu přišel mezi nás, aby se nám dal poznat. Přišel za námi, aby nás osvobodil od představ, že to všechno záleží jenom na nás. Smíme a máme tedy ukazovat ke Kristu, jako Božímu obrazu. Ukazovat, že on se zastával právě těch, kteří nic neměli. Kterí byli plní chyb. Kterí byli vyloučeni ze společnosti těch úspěšných, co si dělali nárok na přední místa v nebeském království. Proč by se tedy nepřiznal i k nám?

Vždyť i Petr je nám ukázán, jako obyčejný člověk. Nebyl to žádný ideální, bezchybný vzor pravého apoštola. Ale byl také jako my chybující, váhající, ustrašený. Vzpomeňme si na to, jak se bezmocně začal topit, když chtěl následovat Ježíše po hladině moře, jak třikrát zapřel Ježíše po jeho zatčení. I zde u Césareje Filipovy, krátce po svém vyznání si vyslouží Ježíšovo odmítnutí: „Jdi mi z cesty satane!“ Na Petrovi tak můžeme vidět sami sebe. Naše následování a vyznávání se všemi možnými úlety, zradami a pochybnostmi.

Proto můžeme sebrat odvahu a pokračovat v Petrově úkolu. Pán Ježíš počítá s naším klopýtáním, selháním, zradou, a právě takové si nás staví do služby. To je pro nás velké povzbuzení.

Církev Kristových následovníků, kterou společně tvoříme a ke které se hlásíme, postavila svou zvěst a svou praxi na tomto prostém vyznání: Ježíš je Kristus. Ježíš, právě ten narozený v Betlémském chlívkou, stojící uprostřed hříšníků při křtu v Jordánu, stolující s celníky a nevěstkami, a nakonec pak umírající potupnou smrtí na kříži.

Jeho hrob se ale nakonec stal místem triumfu, vítězství. A my se na tomto vítězství můžeme podílet, když přijmeme, že Ježíšovo vzkříšení nebylo jen happy end, šťastný konec jeho osobního příběhu. Nýbrž je nadějí, otevřenou cestou pro všechny, nejen pro křesťany. Tu cestu nám otevírá Bůh, přicházející v Kristu za námi, protože mu za to stojíme. A my se smíme od něj učit a držet se jeho příkladu služby, lásky a milosrdenství. To stačí. Tím také o něm vydáme to nejlepší svědectví.

Modleme se: Pane Ježíši, děkujeme ti za to, že se i nám dáš poznat jako Syn Boha živého. Dej, abychom se naučili ti důvěřovat, že cesta, na kterou nás zveš, je dobrá. Prosíme, probouzej v nás lásku a vnímavost k druhým lidem, které na té cestě potkáme. Amen